

[Glensgård]

res et socialistisk samfund, så skal vi nødvendigvis igennem en krise som i 1930'erne. Jeg er ikke i tvivl om, at socialdemokraterne spekulerer i, at det hele skal ende i kaos. Jeg er ikke i tvivl om, at det er deres mål. For det er den eneste måde, hvorpå de vil være sikre på, at de på et eller andet tidspunkt kan gennemføre det socialistiske samfund, som fru Ritt Bjerregaard har talt så meget om.

Hr. Bertel Haarder angreb finansministeren og angreb industriministeren. Hr. Bertel Haarder sagde, at det nytter jo ikke noget, at finansministeren gerne vil gennemføre besparelser på de kommunale og amtskommunale budgetter, når industriministeren så ikke vil være med. Jeg skal spørge hr. Bertel Haarder, om han kender den indenrigsminister, om han kender den handelsminister, som gik af så sent som den 26. oktober 1979. Deres navne var hr. Enggaard og hr. Arne Christiansen. Hvad gjorde hr. Enggaard som indenrigsminister, hvad gjorde hr. Arne Christiansen som handelsminister, dengang folketinget indførte et pris- og lønstop? Ja, de to pågældende ministre handlede nøjagtig, som de to socialdemokratiske ministre handler i dag. Både hr. Arne Christiansen og hr. Enggaard var til samråd i folketingets erhvervsudvalg vedrørende offentlige taksters indregning eller ikke-indregning i et prisstop. Hvad var hr. Arne Christiansens svar, hvad var hr. Enggaards svar til erhvervsudvalget? At de offentlige takster måtte ind under prislovgivningen.

Jeg skal spørge hr. Bertel Haarder: når vi ser bort fra den fysiske del af ministeren, kan hr. Bertel Haarder så se forskel på det svar, hr. Arne Christiansen og hr. Enggaard gav folketingets erhvervsudvalg, og så det svar, industriminister Erling Jensen har givet folketingets erhvervsudvalg i dag? Der er ingen forskel. Heller ikke dengang vi havde venstreindflydelse på regeringen, kunne man gennemføre de pågældende besparelser i de kommunale og amtskommunale budgetter. Jeg tror, hr. Bertel Haarder vil give mig ret i, at forskellen er meget lille, eller rettere sagt: den eksisterer ikke.

Jeg har postuleret, at vi får et betalingsbalanceunderskud i 1980 på 16-17 mia kr. Et sådant postulat vil finansministeren naturligvis ikke attestere i dag. Men uanset om finansministeren nu sidder som finansminister eller han sidder som genvalgt folketingsmed-

lem i december måned 1980, håber jeg, han er så stort et mandfolk, at han rejser sig op og siger, at det postulat var ikke forkert. De postulerer, vi hidtil har fremsat omkring betalingsbalancens udvikling, har passet til punkt og prikke. Bortset fra en enkelt gang - da var vi en lille smule for optimistiske, for da blev betalingsbalanceunderskuddet større, end vi havde forudset. Vi skal da gerne beklage, at vi den ene gang havde lavet en fejl-beregning.

Vi får altså et underkud i den størrelsesorden i 1980 og underskud i de kommende år i størrelsesordenen 20-25 mia kr., hvis socialdemokraterne får lov til at fortsætte. Det er ikke fremskridtspartiet, som kan afgøre, om socialdemokratiet skal have lov til at fortsætte. Nej, det er nogle små partier bestående af centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og retsforbundet. De partier er afgørende for, om det skal lykkes for socialdemokraterne at køre Anker og kaos igennem. Vi håber ikke, at de pågældende partier vil være med til at forøge gælden til udlandet fra de nuværende 75 mia kr. og så til noget, der ligner 150 mia kr. engang i 1982-83. Hvis de pågældende partier vil være med til en sådan gældsætning, synes jeg, det er rimeligst, at man fremsiger en sådan idé og et sådant idégrundlag nu og her.

Hr. Palle Simonsen var inde på, at investeringerne i erhvervslivet var nødvendige, og deri er jeg enig med hr. Palle Simonsen. Jeg skal i den forbindelse citere Jyllands-Posten fra i dag, der skriver:

»De grundlæggende elementer bag investeringsbeslutninger er rentabilitet, salgsudsigter og kapacitetsudnyttelse, men i en periode, hvor disse uundgåeligt vil være lave, synes det vigtigt at forhindre, at dette får negative effekter på den langsigtede udvikling i produktivitet og vækst, hedder det i OECD-rapporten.«

Videre siger Jyllands-Posten:

»OECD-økonomernes anvisninger på, hvordan denne negative påvirkning af investeringsomfanget kan modvirkes, viser, at den danske regering taler OECD midt imod.«

Hvad er det så, den socialdemokratiske regering gør? Ja, i finanslovsforslaget ligger der direkte foder til den offentlige sektor, der ligger dejlige vitaminer til en vækst. Som en også kendt socialdemokrat sagde forleden